

Arrest

nr. 246 089 van 14 december 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chileense nationaliteit te zijn, op 15 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 juni 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. STEYAERT, die loco advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 juli 2020 neemt de gemachtigde van de destijds bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar.

Het inreisverbod is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Mevrouw,

Naam: [P.R.]
Voornaam: [J.K.]
Geboortedatum: [...]
Nationaliteit: Chili

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 05/06/2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☒ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

☒ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan deelname aan bendevoorming, gewone diefstal, heling, feiten waarvoor zij op 05/06/2020 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een niet definitieve gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel behalve de voorlopige hechtenis.

De feiten betekenen een ernstig gevaar voor de openbare veiligheid. Gelet op de grote winsten die met dergelijke feiten verkregen worden is het gevaar voor recidive bij betrokkene zeer groot.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis op 09/03/2020.

Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die haar dossier kenmerken toen haar de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Betrokkene krijgt in de gevangenis bezoek van een zus. Het begrip "familie- of gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat zij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan.

In het administratief dossier van betrokkene zit geen enkele aanwijzing waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene een vrees heeft in het kader van art 3 van het EVRM

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Op 27 juli 2020 word verzoekster gerepatrieerd naar Chili.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 74/11 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het motiveringsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidbeginsel.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

"[...] Schending van artikel 74/11 Vw.

1. De bestreden beslissing zou gebaseerd zijn op artikel 74/11 §1 tweede lid dat het volgende voorziet: "De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum driejaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

2. Artikel 74/11 §1 lid 1 Vw. vereist verder dat bij het opleggen van een inreisverbod rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Verweerster moet bij het bepalen van de duur van het inreisverbod met andere woorden een evenredigheidsstoets in acht nemen.

Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval.

Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

Het moge echter duidelijk zijn dat verweerster geen, minstens onvoldoende rekening heeft gehouden met de specifieke situatie van verzoekster, met name :

- Het feit dat verzoekster nog maar recent in BELGIË is toegekomen.

- Het feit dat zij hier familie heeft, alsook vrienden die zij in de toekomst graag zou kunnen komen bezoeken.

[...] Schending van artikel 74/14 Vw.

Artikel 74/14 voorziet het volgende

[...]

Verweerster beroept zich op §3 3° van dit wetsartikel om de te rechtvaardigen dat verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd van 3 jaar.

Dit wetsartikel handelt echter over de termijn van een bevel om het grondgebied te verlaten, niet de duurtijd van een inreisverbod.

Waarom verweerster in de bestreden beslissing naar dit wetsartikel refereert is verzoekster dan ook volstrekt onduidelijk.

[...] Schending van de motiveringsplicht

1. De gemachtigde moet zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze motiveren (RvV., arrest nr. 92 227 dd. 27.11.2012).

2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht voorzien in bovengenoemde bepalingen heeft tot doel de vreemdeling in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dus de beslissing op een afdoende wijze te motiveren (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2. De materiële motiveringsplicht houdt dan weer in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven.

Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

3. De bestreden beslissing zou gebaseerd zijn op artikel 74/11 §1 tweede lid dat het volgende voorziet: [...]

4. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vereist verder dat bij het opleggen van een inreisverbod rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Verweerster laat echter na dit te doen.

Uit de motivering van het inreisverbod blijkt duidelijk dat zij geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster ter goeder trouw handelde en meent onschuldig te zijn en de feiten betwist.

5. Het klopt dat artikel 74/11 §1 bepaalt dat een inreisverbod van maximum 3 jaar kan worden opgelegd. Verweerster verduidelijkt niet waarom zij ervoor kiest om een inreisverbod van 3 jaar op te leggen, in plaats van een met een geldigheidsduur van 1 jaar of enkele maanden.

Nochtans bestaat er wel degelijk een significant verschil tussen een inreisverbod van bijvoorbeeld 2 maanden en een van 2 jaar.

6. Tenslotte is het, zoals reeds eerder aangegeven, onduidelijk waarom verweerster naar artikel 74/14 §3 3° verwijst aangezien dit artikel handelt over de termijn van een bevel om het grondgebied te verlaten, niet de duurtijd van een inreisverbod.”

2.2. In zoverre verzoekster doelt op een schending van de formele motiveringsplicht, wijst de Raad erop dat deze tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Gelet op artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen moet de voorziene motivering afdoende zijn, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven in rechte en in feite worden weergegeven op basis waarvan deze is genomen. Verzoekster wordt zo een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. De duur van het inreisverbod wordt vervolgens bepaald op drie jaar. In dit verband wordt gemotiveerd dat verzoekster niet heeft getwijfeld om illegaal in België te verblijven en om de openbare orde te schaden, waardoor een duur van drie jaar gerechtvaardigd wordt geacht, gelet op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde. Wat de redenen van openbare orde betreft, kan in de bestreden beslissing worden gelezen dat verzoekster zich schuldig maakte aan deelname aan bendevoering, gewone diefstal en heling en zij voor deze feiten door de correctionele rechtbank van Antwerpen op 5 juni 2020 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar met uitstel, behalve de voorlopige hechtenis. Verweerder wijst op de grote winsten die met de door verzoekster gepleegde feiten worden verkregen en acht het gevaar voor recidive dan ook zeer groot. Hij wijst er nog op dat verzoekster een formulier tot horen dat haar in de gevangenis werd gegeven niet ingevuld heeft terugbezorgd en dat zij aldus geen gebruik heeft gemaakt van de haar gegeven mogelijkheid om de specifieke elementen die haar zaak kenmerken en die in rekening moeten worden gebracht kenbaar te maken. Verweerder houdt er, wat de duur van het inreisverbod betreft, wel nog rekening mee dat verzoekster in de gevangenis bezoek krijgt van haar zus, maar stelt vast dat zij niet het bewijs levert dat er sprake is van een gezins- of familielevens in de zin van artikel 8 van het EVRM. Nog motiveert verweerder dat er geen enkele aanwijzing is dat verzoekster een vrees heeft in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat verzoekster voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan – wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom verweerder het nodig acht verzoekster een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen en dit aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval. De Raad benadrukt dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststelling kan laten gelden dat verzoekster niet twijfelde om tijdens haar illegale verblijf de openbare orde te schaden. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook duidelijk dat werd nagegaan of er wat verzoekster betreft omstandigheden blijken die kunnen nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur, zoals een beschermenswaardig gezins- of familielevens in de zin van artikel 8 van het EVRM, maar dergelijke omstandigheden – ook door het gebrek aan medewerking van verzoekster – niet konden worden vastgesteld. Het betoog van verzoekster dat verweerder niet zou hebben gemotiveerd waarom

hij kiest voor een inreisverbod voor drie jaar, mist feitelijke grondslag. Verweerder is bovendien niet verplicht om te motiveren waarom hij niet kiest voor een andere termijn. Hij dient enkel de redenen te vermelden waarom voor een welbepaalde termijn wordt gekozen.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat verzoekster toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de redenen waarom werd geopteerd voor een duurtijd van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Zij maakt niet concreet aannemelijk dat de voorziene (formele) motivering niet afdoende zou zijn.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.3. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarvan de relevante bepalingen stellen als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]”.

Verzoekster wordt een inreisverbod opgelegd met toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat er in de verwijderingsmaatregel waarmee het inreisverbod gepaard gaat geen termijn voor vrijwillige terugkeer wordt toegestaan. Met haar uiteenzetting van het middel brengt verzoekster geen argumenten naar voor die afbreuk kunnen doen aan deze motivering. De stukken van het dossier bevestigen dat verzoekster in het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat geen termijn voor vrijwillig vertrek kreeg toegekend. Beide beslissingen werden haar trouwens ook gezamenlijk ter kennis gebracht.

De Raad benadrukt dat overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet verweerder in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien hij vaststelt dat een vreemdeling geen termijn voor vrijwillig vertrek heeft gekregen (*“gaat gepaard”*).

Verzoekster betoogt nog dat de bestreden beslissing ten onrechte wordt gebaseerd op artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat dit wetsartikel handelt over de termijn van een bevel om het grondgebied te verlaten, niet over de duurtijd van een inreisverbod. Zij geeft aan niet te begrijpen waarom naar deze wetsbepaling wordt verwezen.

De Raad wijst er echter op dat, waar in de bestreden beslissing wordt verwezen naar deze wetsbepaling, dit louter een herneming is van de motieven uit het bevel om het grondgebied te verlaten die hebben geleid tot het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek. Deze passage in de bestreden beslissing ondersteunt enkel het werkelijk motief van deze beslissing, met name dat verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd met toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat haar in de verwijderingsbeslissing waarmee het inreisverbod gepaard gaat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan. Zoals reeds is vastgesteld, haalt verzoekster deze dragende motieven van de bestreden beslissing niet onderuit. Er blijkt dus geenszins dat de verwijzing naar artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet op zich een dragend motief is wat het bestreden inreisverbod betreft. Zoals verzoekster zelf ook reeds aangeeft, handelt dit wetsartikel enkel over de termijn van een bevel om het grondgebied te verlaten, of het ontbreken hiervan. Verzoekster ging niet in beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten waarin haar met toepassing van de voormelde wetsbepaling geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Waar de beide beslissingen verzoekster tegelijkertijd ter kennis zijn gebracht, kan zij ook moeilijk voorhouden als zou een en ander voor haar volstrekt onduidelijk zijn geweest. Met haar betoog toont verzoekster geenszins aan dat er grond is tot nietigverklaring van het bestreden inreisverbod.

Zoals reeds werd aangestipt, bevat het bestreden inreisverbod verder wel degelijk een afzonderlijke motivering waarin, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval zoals deze verweerder waren gekend, wordt toegelicht waarom wordt geopteerd voor het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Deze motivering staat los van het motief waarom er een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan. In tegenstelling tot wat verzoekster suggereert, wordt hierbij ook nergens nog verwezen naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Om te rechtvaardigen dat verzoekster een inreisverbod voor drie jaar wordt opgelegd, wordt gemotiveerd dat zij niet heeft getwijfeld om illegaal in België te verblijven en om de openbare orde te schaden, waardoor een duur van drie jaar gerechtvaardigd wordt geacht, gelet op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde. Wat de redenen van openbare orde betreft, kan in de bestreden beslissing worden gelezen dat verzoekster zich schuldig maakte aan deelname aan bendevoering, gewone diefstal en heling en zij voor deze feiten door de correctionele rechtbank van Antwerpen op 5 juni 2020 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar met uitstel behalve de voorlopige hechtenis. Verweerder wijst op de grote winsten die met de door verzoekster gepleegde feiten worden verkregen en acht het gevaar voor recidive dan ook zeer groot. Verweerder wijst er nog op dat verzoekster een haar in de gevangenis bezorgd formulier tot horen niet ingevuld heeft terugbezorgd en hierdoor geen gebruik heeft gemaakt van de haar gegeven mogelijkheid om de specifieke elementen die haar zaak kenmerken en die in rekening moeten worden gebracht kenbaar te maken. Verweerder houdt er, wat de duur van het inreisverbod betreft, wel nog rekening mee dat verzoekster in de gevangenis bezoek krijgt van haar zus, maar stelt vast dat verzoekster niet het bewijs levert dat er sprake is van een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Nog motiveert verweerder dat er geen enkele aanwijzing is dat verzoekster een vrees heeft in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster betoogt nog dat onvoldoende rekening is gehouden met haar specifieke situatie. Zij wijst erop dat zij nog maar kort in België verblijft en dat zij hier familie en vrienden heeft die zij graag zou kunnen komen bezoeken in de toekomst. Ook geeft zij aan dat uit het inreisverbod duidelijk blijkt dat er geen rekening is gehouden met het feit dat zij te goeder trouw handelde, onschuldig meent te zijn en de feiten betwist.

In dit verband merkt de Raad allereerst op dat verzoekster het gestelde in de bestreden beslissing niet betwist dat zij in de mogelijkheid werd gesteld om voorafgaand aan het nemen van deze beslissing nuttig voor haar belangen op te komen en het bestuur in kennis te stellen van de specifieke elementen die haar dossier kenmerken en waarmee volgens haar rekening diende te worden gehouden, maar zij naliet van deze mogelijkheid gebruik te maken. In deze situatie blijkt niet dat zij thans dienstig kan aanvoeren dat bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening is gehouden met de elementen die zij zelf naliet tijdig ter kennis te brengen van het bestuur.

Bovendien gaat verzoekster niet concreet in op de genoemde elementen. Zij wijst op haar korte verblijf in België, maar duidt niet waarom dit gegeven relevant is of het opgelegde inreisverbod voor drie jaar onevenredig zou maken. Hoe korter het verblijf, hoe beperkter de banden met België in beginsel immers zijn. Verzoekster spreekt verder over familie en vrienden die zij nog zou willen komen bezoeken, maar laat na een en ander concreet te maken en te staven met een begin van bewijs. Uit de bestreden beslissing blijkt trouwens dat verweerder wel degelijk rekening hield met het gegeven dat verzoekster

een zus heeft die haar bezocht in de gevangenis. Hij stelde echter vast dat niet blijkt dat er sprake is van een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster laat na om op deze motivering in te gaan en weerlegt de gedane vaststelling niet. Zij toont in de gegeven omstandigheden niet concreet aan dat het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar haar belangen op onevenredige wijze zou aantasten.

Voor zover zij stelt dat zij onschuldig is en de feiten betwist, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het gegeven dat de correctionele rechtbank van Antwerpen verzoekster op 5 juli 2020 voor de aangehaalde feiten heeft veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel behalve de voorlopige hechtenis. Verzoekster betwist dit niet. Zij duidt niet waaruit dan moet blijken dat zij te goeder trouw handelde. Het gegeven dat de opgelegde straf nog niet definitief is, verhindert verweerder verder niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Door louter voor te houden dat zij onschuldig is en de feiten betwist, weerlegt verzoekster de motieven van de bestreden beslissing niet.

Gelet op voorgaande bespreking van het middel blijkt niet dat verweerder bij het opleggen van het thans bestreden inreisverbod en het bepalen van de duur ervan enige relevante en specifieke omstandigheid ten onrechte niet in rekening heeft gebracht die hem er had kunnen toe brengen te beslissen tot een inreisverbod met een minder lange geldingsduur of zich te onthouden van het opleggen van een inreisverbod. Evenmin toont verzoekster aan dat verweerder is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, dat de motieven in strijd zijn met de stukken van het administratief dossier of dat de beoordeling kennelijk onredelijk is. Een onzorgvuldige feitenvinding blijkt niet. Verzoekster maakt evenmin met concrete gegevens aannemelijk dat verweerder het evenredigheidsbeginsel niet zou hebben gerespecteerd.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Verder blijkt, gelet op wat voorafgaat, niet dat verzoekster zich dienstig kan beroepen op de schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet wat het bestreden inreisverbod betreft.

2.4. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS